

Ion Creangă - mărtişorul literaturii române...

Ion Creangă, un mare clasic al literaturii române s-a născut la 1 martie 1837 la Humulești, județul Neamț, fiind unul dintre cei mai importanți scriitori români și cei mai de seamă clasici ai literaturii române, recunoscut și astăzi datorită povestirilor și basmelor sale.

Ion Creangă, recunoscut scriitor român datorită măiestriei basmelor, poveștilor și povestirilor sale, a activat și în cadrul bisericii în calitate de diacon sau în sistemul de învățământ ca institutor și autor de manuale școlare.

Acesta este autorul celor mai cunoscute opere: „Amintiri din copilărie,” „Capra cu trei iezi,” „Ursul păcălit de vulpe,” „Punguța cu doi bani,” „Soacra cu trei nurori,” „Ivan Turbincă,” „Păcală” etc.

Ion Creangă este considerat a fi unul dintre clasicii literaturii române, în deosebi, datorită operei sale autobiografice „Amintiri din copilărie”, care i-a și stabilit reputația de mare prozator. Personajul principal din „Amintiri din copilărie,” este chiar Ion Creangă. El și-a relatat în această povestire, toată copilăria și adolescența sa.

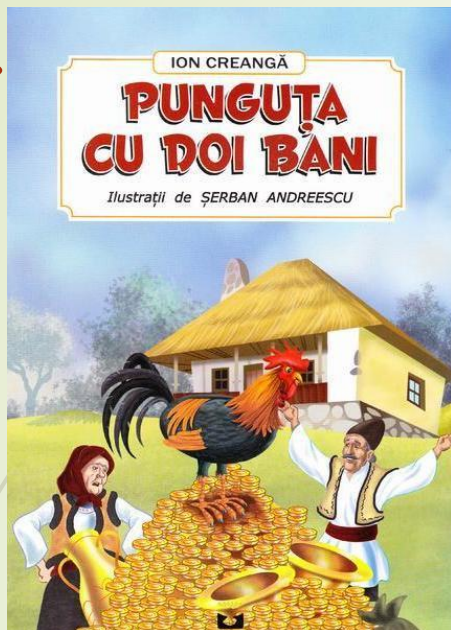

Ion Creangă a fost autorul primului Abecedar din România, care a apărut în anul 1867 intitulat „Metoda nouă de scriere și citire”, fiind foarte apreciat în acele vremuri în Moldova.

El a fost o personalitate deosebită, care a reușit să adâncească și să transmită valorile tradiționale ale poporului român, printr-un stil accesibil și plin de farmec. Scrierile sale reflectă un limbaj viu și plin de expresivitate, care transmit profunditate morală.

Vă propun să citiți din opera sa:

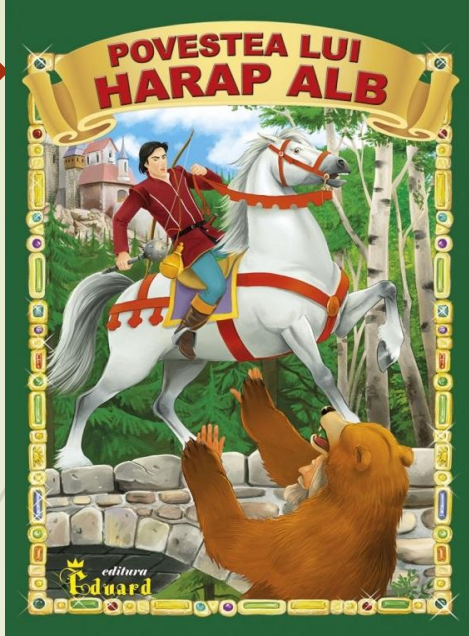

„Punguța cu doi bani”

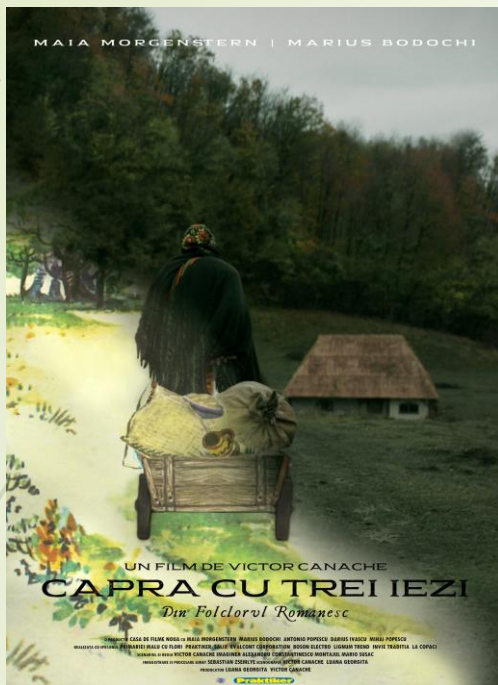
Era odată o babă și un moșneag. Baba avea o găină, și moșneagul un cucuș; găina babei se oua de câte două ori pe fiecare zi și baba mânca o mulțime de ouă; iar moșneagului nu-i da nici unul. Moșneagul într-o zi pierdu răbdarea și zise:

- Măi babă, mănânci ca în târgul lui Cremene. Ia dă-mi și mie niște ouă, ca să-mi prind pofta măcar.
- Da' cum nu! zise baba, care era foarte zgârcită...

„Povestea lui Harap-Alb”

Amu cică era odată într-o țară un crai, care avea trei feciori. Și craiul acela mai avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă țară, mai depărtată. Și împăratul, fratele craiului, se numea Verde-împărat; și împăratul Verde nu avea feciori, ci numai fete. Mulți ani trecură la mijloc de când acești frați nu mai avură prilej a se întâlni amândoi. Iară verii, adică feciorii craiului și fetele împăratului, nu se văzuse niciodată de când erau ei. Și așa veni împrejurarea de nici împăratul Verde nu cunoștea nepoții săi, nici craiul nepoatele sale... Citește...

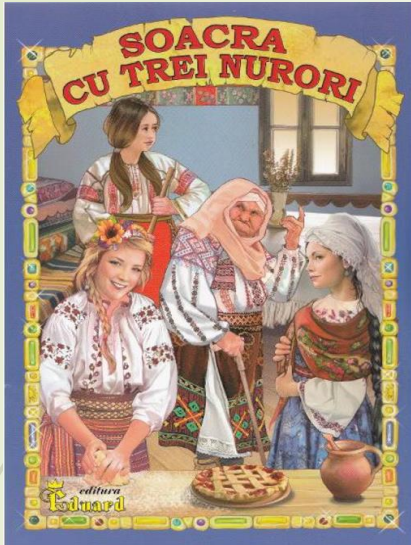

„Capra cu trei iezi”

Era odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare și cu cel mijlociu dau prin băț de obraznici ce erau; iară cel mic era harnic și cuminte. Vorba ceea: „Sunt cinci degete la o mână și nu seamănă toate unul cu altul”.

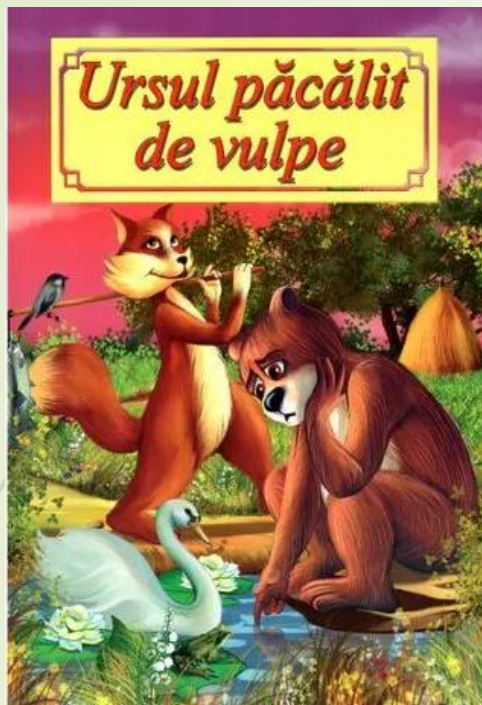
Într-o zi, capra cheamă ieziile de pe afară și le zice:

– Dragii mamei copilași! Eu mă duc în pădure ca să mai duc ceva de-a mâncării. Dar voi, încuiați ușa după mine, ascultați unul de...

„Soacra cu trei nurori”

Era odată o babă, care avea trei feciori nați ca niște brazi și tari de virtute, dar slabi de minte. O răzeșie destul de mare, casa bătrânească cu toată pojjia ei, o vie cu livadă frumoasă, vite și multe păsări alcătuiau gospodăria babei. Pe lângă acestea mai avea strânse și părăluțe albe pentru zile negre; căci lega paraua cu zece noduri și tremura după ban. Pentru a nu răzleți feciorii de pe lângă sine, mai dură încă două case alăture, una la dreapta și alta de-a stânga celei bătrânești. Dar tot atunci luă hotărâre nestrămutată a ținea feciorii... Citește...

„Ursul păcălit de vulpe”

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisse nicăieri.

Făcându-se ziua albă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare. Șezând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește.

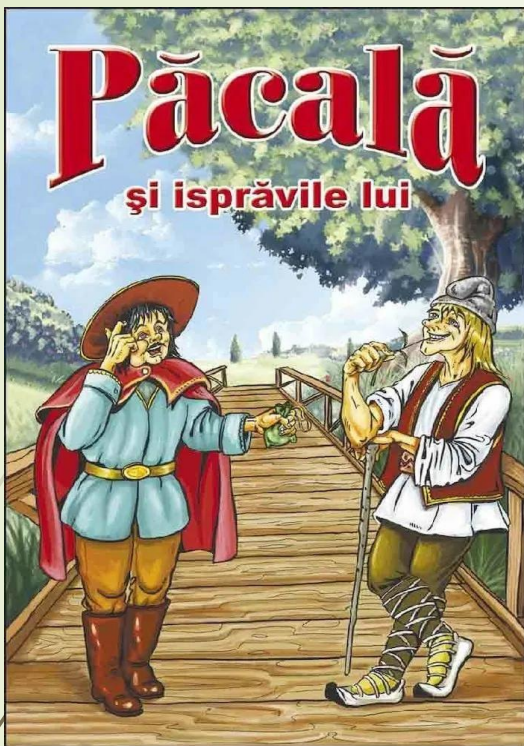
Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

– Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu...

„Povestea lui Stan-Pățitul”

Era odată un flăcău stătut, pe care-l chema Stan. Și flăcăul acela din copilăria lui se trezise prin străini, fără să cunoască tată și mamă și fără nici o rudă care să-l ocrotească și să-l ajute. Și, ca băiat străin ce se găsea, nemernicind el de colo până colo pe la ușile oamenilor, de unde până unde s-a oploșit de la o vreme într-un sat mare și frumos. Și aici, slujind cu credință ba la unul, ba la altul, până la vârsta de treizeci și mai bine de ani, și-a sclipuit puține parale, câteva oi, un car cu boi și o văcușoară cu lapte. Mai pe urmă și-a înjghebat și...

„Păcală și isprăvile lui”

Un negustor, umblând prin mai multe sate și orașe, ca să cumpere grâu, păpușoi și altele, într-o zi ajunse la un pod și când era să treacă văzu un om care se odihnea acolo: acesta era Păcală. Negustorul, voind să afle ceva de la el, ca orice negustor, se apropie de dânsul și-l întrebă:

- De unde ești, măi creștine?
- Ia din sat de la noi, răspunse Păcală... citește...

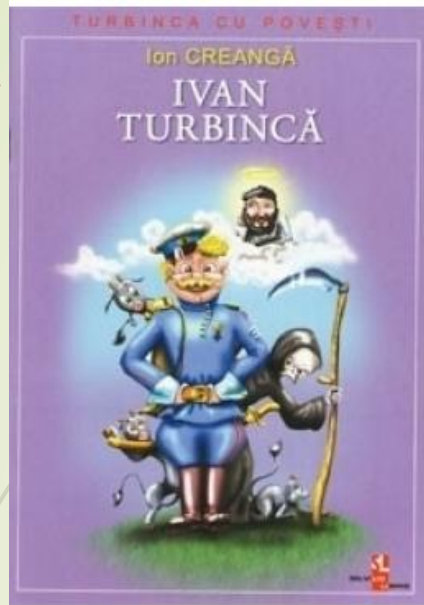
„Povestea porcului”

Cică erau odată o babă și un moșneag: moșneagul de-o sută de ani, și baba de nouăzeci; și amândoi bătrânii aceștia erau albi ca iarna și posomorâți ca vremea cea rea din pricină că nu aveau copii.

Și, Doamne! tare mai erau doriți să aibă măcar unul, căci, cât era ziua și noaptea de mare, ședeau singurei ca cucul și le țiuiau urechile, de urât ce le era.

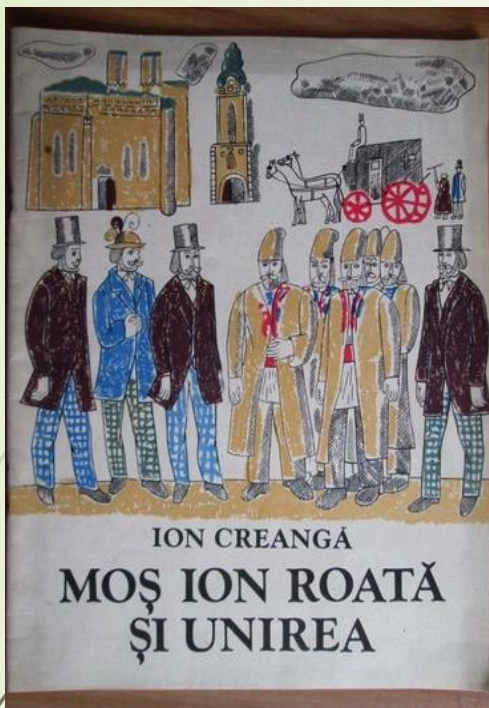
Și apoi, pe lângă soare aceste, nici vreo scofală mare nu era de dâșii: un bordei ca vai de el, niște țoale rupte, așternute pe laițe, și atâta era tot.

Ba de la o vreme încoace, urâtul îi mânca și mai tare...

„Ivan Turbincă”

Era odată un rus, pe care îl chema Ivan. Și rusul acela din copilărie se trezise în oaste. Și slujind el câteva soroace de-a rândul, acum era bătrân. Și mai-marii lui, văzându-l că și-a făcut datoria de ostaș, l-au slobozit din oaste, cu arme cu tot, să se ducă unde-a vrea, dându-i și două carboave de cheltuială. Ivan atunci mulțumi mai-marilor săi și apoi, luându-și rămas bun de la tovarășii lui de oaste, cu care mai trase câte-o dușcă, două de rachiu, pornește la drum cântând. Și cum mergea Ivan, șovăind când la o margine de drum, când la alta...

„Moș Ion Roată și Unirea”

La 1857, pe când se fierbea Unirea în Iași, boierii moldoveni liberali, ca de-alde Costache Hurmuzachi, M. Kogălniceanu și alții, au găsit cu cale să cheme la Adunare și câțiva țărani fruntași, câte unul din fiecare județ, spre a lua și ei parte la facerea acestui măreț și nobil act național. Cum au ajuns țăranii în Iași, boierii au pus mână de la mână, de i-au ferchezuit frumos și i-au îmbrăcat la fel, cu cheburi albe și cușme nouă, de se mirau șararii ce berechet i-a găsit. Apoi, se zice că i-ar fi dat pe sama unuia dintre boieri să le ție cuvânt...

Ion Creangă

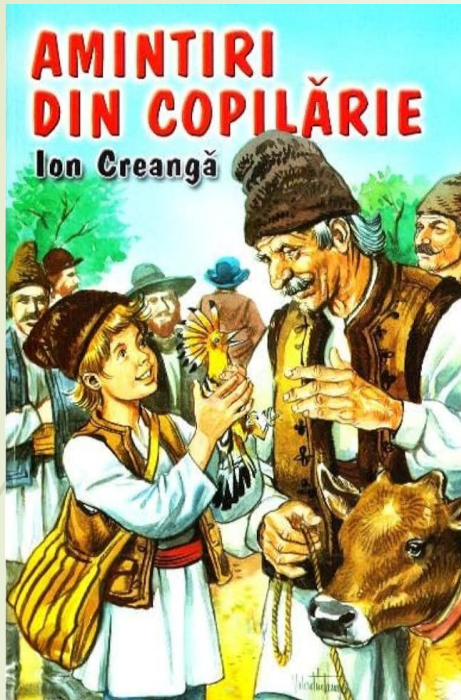
PROSTIA OMENEASCĂ

Carticică de povești, de citit și de colorat

„Prostia omenească”

Noi nu suntem de pe când poveștile, ci suntem mai dincoace cu vro două-trei zile, de pe când se potcovea purecele cu nouăzeci și nouă de oca de fer la un picior și tot i se părea că-i ușor. Cică era odată un om însurat, și omul acela trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea copil de țăță, era cam proastă; dar și soacră-sa nu era tocmai hâtră. Întru una din zile, omul nostru iese de-acasă după trebi, ca fiecare om. Nevasta lui, după ce-și scăldă copilul, îl înfășă și-i dăte țăță, îl puse în albie lângă sobă, căci era iarnă...

„Amintiri din copilărie”

Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în părțile noastre pe când începusem și eu, drăguliță-Doamne, a mă ridica băiețaș la casa părinților mei, în satul Humulești, din târg drept peste apa Neamțului; sat mare și vesel, împărțit în trei părți, care se țin tot de una: Vatra satului, Delenii și Bejenii. Și-apoi Humuleștii, și pe vremea aceea, nu erau numai așa, un sat de oameni fără căpătâi, ci sat vechi răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre...

Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie! Și, Doamne, frumos era pe atunci, căci și părinții, și frații și surorile... Citește

Cel mai frumos „mărtișor literar” rămas viu în conștiința neamului românesc ca un genial povestitor: Ion Creangă. Vă zic: Să-l păstrați în suflet și să-i iubiți poveștile căci în Creangă trăiesc credințele, datinile, obiceiurile, limba, poezia, filosofia neamului nostru românesc țesute în fiecare primăvară cu multă emoție și bucurie.

Citind cărțile lui Ion Creangă, aflăm o mare bogăție de învățăminte din înțelepciunea populară...

Silvia Dabija
Șef serviciu informativ - bibliografic